

Украсилъ столицата.

Сѣки, който го познаваше прѣди двѣ години, помни какъ бѣше съвсѣмъ други човѣкъ господинъ Бучински: лекъ, приятенъ и веселъ; винаги въ добро расположение на духа, което имаше заразително дѣйствиe възъ другитѣ. Той търсеше тогава обществото, което сжщо го търсеше; интересувахъ го сичкитѣ новини градски, и сичкитѣ общи въпроси, и най-добритѣ мезелици, и политиката, и сждбата на Бисмарка, и даже литературата....

Сега вече господинъ Бучински е съвсѣмъ противното. Той не е оня, който бѣше.... Навелъ е глава къмъ земята, сѣ замисленъ, сѣ съсрѣдоточенъ, сѣ подъ товара на нѣкоя тайна съкрушителна грижа. Нему ще остане свѣта!.... Усмивката бѣгала отъ лицето му, радостта не намира почва въ сърдцето му—тя е тамъ чуждинка—дѣто се гнѣзди червеятъ на нѣкоя вѣковѣчна мѣка. Ни въ общество вече, ни въ кафенета, ни въ градини нѣма да се мѣрне. Овдовѣли сж отъ господина Бучински